

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

— Πηγαίνετε εἰς τὸ Φάληρον;

— Πολὺ συχνά. Καὶ σεῖς;

Ἄν εἶνε κύριος θὰ σὰς ἀπαντήσῃ τὸ ἴδιον, ἂν καὶ ἴσως δὲν ἔ-
τυχε ποτὲ οὕτε νὰ τὸν ἰδῆτε οὕτε νὰ σὰς ἰδῆ ἐκεῖ κάτω. Ἄν εἶνε
κυρία — κάμνετε καλὰ νὰ μὴ τὴν ἐρωτήσετε, διότι ἂν καταβαῖνῃ
θὰ ὑποθέτῃ ὅτι ὅλος ὁ κόσμος δὲν ἔχει μάττα παρὰ δι' αὐτὴν ἂν
δὲν καταβαῖνῃ, πάλιν θὰ εἶνε βεβαία ὅτι παρατηρεῖται ἡ ἔλλειψις
της· ὥστε ἡ ἐρώτησίς σας δὲν ἔχει τὸν τόπον της. Καὶ ἂν εἶνε
κόρη — θὰ χαμηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ ἀποπειραθῆ νὰ κοκκι-
νήσῃ καὶ θὰ σὰς ψιθυρίσῃ ὅτι ἡ μαμὰ ἔμαθεν ἀπὸ τὴν κυρίαν
M... ἢ ἀπὸ τὴν κυρίαν X... ὅτι τὸ Φάληρον δὲν εἶνε πλέον διὰ
demoiselles.

***

Οὕτως ἢ ἄλλως ἡ δροσερὰ ἀκτὴ πλημμυρεῖ καθ' ἐσπέραν ἀπὸ
πλήθος ἐξ ἀμοτέρων τῶν φύλων. Μ' ὅλον τὸ ἀσθμά των οἱ δύο
σιδηρόδρομοί μας κατορθώνουν νὰ μεταγγίζουν ἐκεῖ ὅλην τὴν ἀ-
θηναϊκὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν ἐδῶ ἀποζηρᾶνε ὁ ἀνηλεὴς ἥλιος, καὶ
ἀπὸ τοῦ ρωμαντικοῦ Δραγάτη μέχρι τῶν παρὰ τὴν Καστέλλαν
παραγκῶν κινεῖται, φλυαρεῖ, εὐφυολογεῖ, τρώγει, καγχάζει, δρο-
αίζεται, θερμαίνεται, ξεθεώνεται, ἀπολαμβάνει ὅλος ἐκεῖνος ὁ πα-
ράδοξος καὶ παμιμμηγὴς συρφετὸς τῶν μούτρων, τῶν σωμάτων, τῶν
ἐνδυμάτων, τῶν πλεξίδων, τῶν καπέλων, τῶν ράβδων, τῆς καλ-
λονῆς, τῆς φρίκης, τῆς βλακείας καὶ τῆς ποιήσεως, ὁ ὅποιος τὸν
χειμῶνα στοιβάζεται εἰς τὰ Πατήσια ἢ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συν-
τάγματος. Τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς τὸν ἐκτυφλᾷ, ἄλλοτε παίζον τὸ
κρυφτὸ καὶ ἄλλοτε ἀναλάμπον διὰ μιᾶς ζωηρῶν, εἰ ξενοδόχοι τὸν
δηλητηριάζουν, τὰ γκαρσόνια τὸν περιφρονοῦν, τὰ πείσματα καὶ
αἱ ἀντιζηλαὶ τῶν τοῦ θεάτρου εἶνε ἀνώτερα καὶ τῆς ὀρέξεώς του
καὶ τοῦ χρήματος, ὅπερ ἐξοδεύει, τὸ εἰσιτήριον τὸν ἀπειλεῖ διὰ
χρεωκοπίας. Ἄλλ' ὁ κόσμος ἐξακολουθεῖ νὰ ἔρχεται καὶ νὰ ἔρχεται
πυκνὸς καὶ εἶνε εὐτυχής. Διότι ἐκεῖ τοῦλάχιστον εἶνε βέβαιος ὅτι
δὲν τὸν φθάνουν οὕτε ἡ σκόνη, οὕτε οἱ ψόφιοι γάτοι τῶν ὁδῶν, οὕτε
οἱ ἐρωτικοὶ οὐρλισμοὶ τῶν ἐν τῷ Παράδεισῳ ἀνθρωπομόρφων
ζωτανῶν ἀτυχῶς συναδέλφων των, οἵτινες διασπείρουν καθ' ὅλον
τὸ πεδῖον τῶν Στύλων ἀτμοσφαῖραν Ἰανουαρίου ἐν μέσῳ Ἰουλίῳ,
οὕτε οἱ ὠρυγμοὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ οἱ λαρυγγισμοὶ τῶν ἀη-
δῶνων τοῦ νέου κέντρου τῆς πλατείας τῆς Ὀμοιοῖας.

***

Τὸ εἰσιτήριον ὅμως δὲν ἦτο τῶν αὐτῶν διαθέσεών. Μετὰ δυσ-
τροπίας ἔβλεπε τὴν συρροὴν τοῦ κόσμου καὶ τὰ τρία φράγκα τῆς
νέας διατιμῆσεώς του ἐκέρυξαν τὸν πόλεμον κατ' αὐτοῦ. Τὸ πλη-
θος ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ ἐπ' ὀλίγον περιφοβὸν καὶ σφίγγον τῆς
τσέπαις του ὡς ἐνώπιον λωποδύτου. Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας αἱ σχέσεις
μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων ἦσαν διακεκομμένα. Ὁ εἰς κατεσκό-
πευε μὲ τρόπο τὸν ἄλλον προσπαθῶν νὰ τὸν ἐκβιάσῃ πρῶτον εἰς
ὑποχώρησιν. Καὶ τὰ θρανία ἔμεινον γυμνά θεατῶν ὡς οἱ λόγοι
τοῦ κ. Καζάζη ἰδεῶν καὶ τριῶν αἱ τρυφεραὶ παρειαὶ τοῦ κ. Σε-
μιτέλου. Πνεῦμα παγερὸν ἐσύριζε διὰ τῶν κενῶν αὐτῶν σανίδων
ὡς νὰ εἰρνεύετο τὴν ἐργολαβίαν. Ἄλλὰ βαθμηδὸν ἡ ζωὴ, ἦν
διαχέει γύρω της ἡ κυρία Ρέν, ἡ φαιδρότης τοῦ κ. Ρέν, ἡ χάρις
τῆς δεσποινίδος Τιλκὲν καὶ πρὸ πάντων ἡ θερμότης τῶν παιζο-
μένων ἔργων ἀπεφάσισαν τὴν νίκην ὑπὲρ τοῦ εἰσιτηρίου καὶ τὸ
πλήθος ἐσύρθη ὑποτεταγμένον ὀπίσω του. Ἐξ ὧν δὲ αὐτῶν ἀπε-
τελέθη ἡ αἰσθητὴ ἰδιαιτέρα ὄλως καὶ ἥμισυ ψυχρὰ ἀτμοσφαῖρα,
ὥστε ἔσαν ἰδίως ἀναβιάζεται ἡ γυμνοτράχηλος « Πριγκίπισσα
τῶν Καναρίων », εἰς τὸ πείσμα τοῦ δροσερωτάτου μπάτη οἱ εἰσερ-
χόμενοι εἰς τὸ θέατρον ἐξέρχονται κάθυγροι.

***

Διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν ἀπειλητικὴν ταύτην θερμότητα, ἦτις ἴσως

ἦτο καὶ ἡ κυρία αἰτία τῶν γενομένων ἀλλεπαλλήλων σκανδάλων,
ἡ δεύθυνσις ἀνεβίβασε τὸν Φιλήμονα καὶ τὴν Βαυκίδα.
Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπερέβη ὁμολογουμένως πᾶσαν προσδοκίαν, διότι
εἰ τολμήσαντες νὰ παραστῶσιν εἰς αὐτὸ ἐβγήκαν... κρυολογημέ-
νοι. Δὲν ἦτο δὲ δυνατόν νὰ συμβῆ ἄλλως ἀφοῦ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι
τέλους σχεδὸν αὐτοῦ ἦσαν ἐκτεθειμένοι εἰς διαρκῆ καὶ ραγδαίαν
βρογχίτην, καταπλημμυροῦσαν τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἔργου.

***

Αὕτη δὲ ἦτο καὶ ἡ μόνη ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως. Τόσον
καλὰ ἐξετελεῖτο ἡ βρογχίτη, ὥστε δύο γαλλοὶ ὀφθαλμοὶ παρετήρουν
τὸν ὡς αὐτοὺς διακυγῆ οὐρανὸν διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ὑπῆρχον σύννεφα.

***

Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ μουσικὴ εἶνε ὠραία ἀλλὰ δυσχώνευτος διὰ
τοὺς ἐξημεδλυμένους στομάχους τῶν φαληριστῶν, ὁ διάλογος ἀπο-
τελεῖται ὄλη ἀπὸ τρυφερότητας τῶν δύο γηραιῶν συζύγων «cher
Philémon» καὶ «chère Baucis», οἱ δύο θεοὶ συζητοῦν μακρολο-
γοῦντες ὡς δημοτικοὶ σύμβουλοι καὶ ὁ Κατσιμπαλῆς ἀπηλπτισμένος
μας σερβίρει προσεχῶς τὸν «Μικρὸν Φάουστ».

***

Χαρακτηριστικώτατον ἦτο ὅτι ὁ «Φιλήμων» ἐτράβηξε καὶ πολ-
λὰς δεσποινίδας. Φαίνεται ὅτι τὸ ὄνομα ταῖς ἐνέπνευσε ἐμπιστο-
σύνην.

***

Καὶ ἰδοὺ τὸ αἰώνιον φλογερὸν ζήτημα τῆς ἀνηλικότητος
τῶν θεαμάτων. Ὁμολογουμένως δὲ ἡ σκηνὴ τοῦ Φαλήρου δὲν θὰ
ἦτο κατάλληλος ὡς παρθεναγωγεῖον. Ἀλλὰ πολλὰ σκανδαλωδε-
στέρᾳ εἶνε ἡ κατακραυγὴ καὶ ὁ θόρυβος ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὀδη-
γῶνται εἰς αὐτὸ νέαι κόρη. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἐξερχόμενος παιδρὸς ἐκ τῆς
Princesse des Canaries ἠρυθρίασα ὡς παιδίον ἀκούσας ὠραίαν εἰ-
κοσαετίδα παρθενὸν νὰ δικαιολογηθῆ ὅτι δὲν ἐμβαίνει εἰς τὸ θέα-
τρον διότι τῆς εἶπαν ὅτι εἶνε σκανδαλωδὴς.

***

Προχθὲς τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάτρου τῶν Ὀλυμπίων ἀναγγέ-
λον τὴν παράστασιν τῆς πρὸ δεκαετίας καὶ πλέον ὑφισταμένης
τῆς πάνδεινα Γαλατείας τοῦ Βασιλεῖδος ἔγραψε μὲ μεγάλους
χαρακτήρας Ἡ Γαλατεία καὶ ὑποκάτω μὲ χαρακτήρας μι-
κροτέρους Τὸ γερωντοκόριτσο.

Τί σύμπτωσις!

***

Ἦρξαντο καὶ αἱ παραστάσεις τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ἀλεξιάδου εἰς
τὸ θέατρον τοῦ Ἀπόλλωνος. Συνήθως ἐγκαινιάζει τὰς παραστά-
σεις τοῦ κ. Ἀλεξιάδου μὲ δράματα ἔχοντα ὑποθέσεις εἰλημμέ-
μένας ἐκ τῶν πτωχοκομείων, νοσοκομείων καὶ φιλανθρωπικῶν ἐν-
γένει καταστημάτων. Οὕτω καὶ ἐφέτος τὸν Ρακοσυλλέκτην
ἀντικατέστησε Γουλιέλμος ὁ ἀχθοφόρος, ὡς μονθάνο-
μεν δὲ πλούσιον δραματολόγιον παρασκευάζεται. Ἐξ αὐτοῦ στα-
χυολογοῦμεν τοὺς τίτλους τῶν ἐξῆς δραμάτων: Σίμων ὁ Λε-
πρός, Ροδόλφος ὁ πανυκλιασμένος, Ἐρνέστος ὁ
χολεριῶν, Ἀδόλφος ὁ μανιάντης, Ἀλφρέδος ὁ σα-
κάτης, Ἀρμάνδος ὁ μουφλούζης, Λεοπόλδος ὁ ψω-
ριάρης, Ροδερίγος ὁ κουρελιάρης, Βεατρίκη ἡ
τσιμπλισμένη, Ἰουλίᾳ ἡ ραχιτικὴ, Ἐλεονώρα
ἡ ὑδρωπικὴ, κλπ. κλπ. Προσεχῶς θὰ δώσωμεν καὶ συνέχειαν.

***

Εἰσήλθε τις κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὸ θέατρον τῶν Ὀ-
λυμπίων ὅπου παριστάνετο ὑπὸ τοῦ θιάσου τὸ δαῖμα «πολύκροτο,
παριστῶν δρᾶμα κατὰ ἀμιμητον μετάφρασιν τοῦ δαῖμα εἰς τόσα
πράξεις καὶ τόσας εἰκόνας». Ἀφοῦ ὁ θεατὴς ἤκουσε μίαν πρᾶ-

ξιν και ειδε τους ηθοποιους μας με ακαμφιαν ανδρεικελων επι της σκηνης εξηληθε λεγων,

— Το πρόγραμμα εινε ατελες' επρεπε να λεγη εις τοςας ει-
χονας και τοςα αγαλματα.

SPECTATOR

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ «ΑΙΩΝΟΣ»

(Προσωρινή διεύθυνσις Παπαλουκά).

Τι από πολλού εν τοις κόλποις της ελληνικής κοινωνίας κυρο-
ροούμενα σπέρματα της κατά των πλουσιών και εριτίμων εν τῷ
τόπῳ συστηματικῆς ἐπιδρομῆς δὲν δύνανται ἐπὶ πλέον νὰ συνί-
σχωσι τὴν κακὸδουλον αὐτῶν ἐξέγερσιν. Διὰ παντὸς μέσου ἐπιζη-
τεῖται ὁ ἐξευτελισμὸς αὐτῶν καὶ ἡ διαπύμπεισις, ὅστις δύναται
μὲν ν' ἀποβῆ καὶ εἰς καλὸν, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ὑποθάλλοντες αὐ-
τῶν, ἀλλὰ τίς ἐγγυᾶται ἡμῖν ὅτι δὲν θ' ἀποβῆ καὶ εἰς κακόν; Ἐν-
αγκλισάμενοι οὖν τὴν ὑπεράσπισιν τῶν κατηγορηθέντων τραπεζι-
τῶν σκοπὸν προθέμεθα ν' ἀντικαθίσταμεθα φραγμὸν εἰς τὸ ἐπισπλῆ-
πτον ρεῦμα τῆς κατὰ τῶν πάντων σατύρας, πρὸς ἣν ὡς μὴ ὤφει-
λεν εὐεπίφορον ἄγαν δεικνύται τὸ σύγχρονον ἑλληνικὸν πνεῦμα.
Ἄλλ' ἂν δὲν ἠδυνήθημεν τοῦτο, πάντως ἐτηρησάμεθα τὴν δέουσαν
ὑπεροχὴν, καὶ ἂν δὲν ἐτηρησάμεθα τὴν ὑπεροχὴν ταύτην, οὐχ
ἦτον τοῦτο ἀρχήθεν ἐπεδαλόμεθα. Ἐὶν ὁ Αἰὼν ἐσφηλεν εἰς
τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ, δὲν ἐσφηλε μὴ ἐπιδειξάμενος τὴν καθή-
κουσαν σοβαρότητα πρὸς τὴν μελέτην τῶν ζητημάτων, ἀλλ' ἐξ
εὐλαβείας, πρὸς τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα, ὡς ἔθος αὐτῷ.

Ὁ σιδηροδρομικὸς συρμὸς τῶν ὑψηλῶν πύλων παρήλθεν ἀπὸ
πολλοῦ. Ὁ δ' ἐπιχειρῶν νὰ ἐπαναγάγῃται αὐτὸν δοκεῖ ἡμῖν πα-
ρεμφερῆς τῷ οἰομένῳ ταύτῃ τὴν τιμὴν τοῦ μολύβου τῆ τοῦ ἀρ-
γύρου.

Ὁ κατὰ τὴν Μεσόγειον ἀγγλικὸς ναυτικὸς ἀπόστολος οὐδεμίαν
σχέσιν ἔχει πρὸς τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, ὡς ἔγραψε πρωϊνῆς τῆς
ἐφημερίδος. Ἀπορροὶ δὲ φαίνεται ἡμῖν πῶς τοιαύται συγχύσεις δύ-
ναι νὰ διαλάβωσιν ἄνδρας οἷς ἄλλως τε ἔνεστι σπουδαιότης
οὐχ ἡ τυχοῦσα. Γεύματος χάριν παρατιθέμεθα τὴν περικοπὴν τῆς
ἐν λόγῳ ἐφημερίδος.

Φέτος ἰδίως κατάφωρον ἐγένετο ὁ πέρυσιν ἔλεγεν ὁ Αἰὼν ὅτι
ἐν ἄπσι τοῖς ἀναφουμένοις ζητήμασι καταγωνισόμεθα ἀδαεῖς τε-
λέως καὶ συνοδὸν αἰε ἔχοντες τὴν βραδυτῆτα, μονοουκὴ δὲ μωρίαν
ὀφλισκάνοντες. Ἡδὴ δὲ οἱ χθὲς καὶ πρῶην σιγῶντες, ὅτε ἡμεῖς ἐ-
γράφομεν ἐκεῖνα, ἀνεπερήναντο αὐτίκα Δημοσθένεις ἐν τῇ Πυ-
κνῇ τῆς δημοσιογραφίας. Ταῦτα λέγοντες δὲν γινόμεθα μεταφρά-
σται ἀλλοτρῶν γνωμῶν. Πᾶν μέτρον ἄριστον, ἔλεγεν ὁ
ἀρχαῖος κωμικὸς Θεόγνις. Τῷ σοφῷ τούτῳ λογίῳ ἐπόμενοι καὶ
προσέχοντες τὸν νοῦν ὅπως μὴ φωραθῶμεν καταχρηστὰ τῇ πα-
ρεχομένῃ ἡμῖν ἐλευθερίᾳ δυνάμεθα ν' ἀφικώμεθα εἰς τὸ τέρμα
τῆς συζητήσεως. Τὴν παρελθούσαν Τετράδα τοῦτο κατεδείχθη ἡ-
λίου φαινόταρον καὶ ἂν δὲν κατεδείχθη ὑπενοήθη καὶ ἂν δὲν ὑπε-
νοήθη πάντως ὑπῆρξεν, ὥστε περιττὸν καθίσταται τὸ προστιθέναι
ἡμᾶς τι πλέον.

Ἡ πυρκαϊὰ τῶν ἀνακτόρων δὲν εἶνε βεβαίως δυνατὸν νὰ προηλ-
θεν ἐξ ὅλως τυχαίας ἀφορμῆς πάντως ἡ ἀνάλυσις τοῦ ψευδαρ-
γύρου καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀνάλωσις τοῦ ὀρόφου δὲν ἐγένετο τῇ
αὐτῇ πρωΐᾳ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὑστεραίας δειλῆς ὀψίας. Αἱ τελευταῖαι
πλήμμυραι τοῦ Δανουβίου τὰ μέγιστα συμβάλλουσι εἰς στήριξιν
τοῦ ἡμετέρου ἰσχυρισμοῦ. Ὅτι δὲ ἡ εἰσαγγελία ἐν τῇ περιτάσει
ταύτῃ ἐχρήσατο πρωτοφανῆ καὶ κατακρίσιμον σπουδὴν ὡς περὶ
περὶ τῶν ἐσχάτων προῖκετο, εἶνε πανθομολογούμενον, ἰκανῶς
μὲν δυσασπόμενον, ἀλλὰ καὶ οὕτω μὴ ἀμυρσιθῆσιμον. Ἐπά-
ναγκας δὲ τυγχάνει ὅπως μὴ παίζωμεν ἐν οὐ παικτικῷ.

Διὰ τὴν ἀκριβείαν τῆς ἀντιγραφῆς

ΚΒΑΚ

ONEIPON

Καπνίζανε τῶν Ἀθηνῶν τριγύρω τὰ φουγάρα
καὶ χίμαιραι γλώσσαις πύριναίς ἐτὰ ὕψη ἐπετοῦσαν,
ἔστην πόλι ἐβασίλευε τῆς πυρκαγιᾶς τρομάρα
καὶ σκαπανεῖς εὐλύγιστοι μέσ' ἔστης φωταῖς πηδούσαν.
Τὸ πῦρ δρομαίως προχωρεῖ καὶ μέχρι τῆς θαλάσσης
καὶ ἂν τὴν ὄῃς νὰ καίεται καθόλου μὴν τὰ χάσσης.

Ἐμπρός! τί τρέχει σήμερον; τὸ ἔθνος κινδυνεύει,
ὡς χίμαιραι παρέρχονται τὰ σχέδια κ' οἱ πόθοι,
καὶ μάτην ἡ κυβερνήσις βοήθειαν γυρεύει·
ἡ Ἐθνικὴ μας Τράπεζα εἰς φλόγας παρεδόθη.
Τρέχουν ἐκεῖ οἱ σύμβουλοι καὶ ὄλ' οἱ τραπεζίται,
οἱ μέτοχ', οἱ ὑπάλληλοι κ' οἱ ἐμπορομεσίται.

Ἡ Τράπεζα; καὶ πῶς; καὶ ποῦ; κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει
κί' οὔτε κανεὶς ἀληθινὰς πληροφορίας δίδει,
ὁ μὲν χυδαῖον φαναριστὴν ὡς αἴτιον νομίζει,
ὁ δὲ θαρρεῖ πῶς πρὸ πολλοῦ τὸ πῦρ ὑπῆρχεν ἤδη.
Ἐν τούτοις εἰς τὰς φοβερὰς ἐκεῖνας συζητήσεις
αὐξάνουν τῆς πυρκαϊᾶς αἱ τῶσαι διαχύσεις.

Καὶ εἶνε τί θεσπέσιον τὸ θέαμα ἐκεῖνο...
φλόγαις πηδῶν ἀγρόταγαις ἀπὸ τῶν παραθύρων,
πεντόφραγκα καιόμενα ἐτὰ ὕψη διακρίνω,
αὐτὰ τὰ ἐλαττήρια τῶσαν χρυσῶν ὀνείρων.
Λυθόνουν τὰ φράγκα, ὁ γαλκός, ἡ σφάντζικαῖς, ἡ λίραις,
τὰ τάλλητρα τοῦ Ὄθωνος καὶ ὄλαις ἡ μπακίραις.

Καὶ πταμὸς ἀνάμικτος χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου...
θολὸς καπνὸς ἀνέρχεται τὰ ὕψη διανύων,
καὶ τὴν ὄσμην αἰσθάνομαι εὐωδιῶντος μύρου
τῶν καιομένων μετοχῶν καὶ ἐθνικῶν δανείων.
Καὶ εἰς τὴν στέγην ὑψηλὰ μέσ' ἔτὸν καπνὸν ἐκεῖνο
τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν μονάχα διακρίνω.

Φωνάζει, ὡς ἀκούσωμεν λοιπὸν τὰ σχέδιά του:
Quē ρίψετ' εἰς τὸ πάτωμα χῶμα, νερὸν quē λίθους
κ' οἱ πυροσβέσται τρέχουσι εἰς τὰ προστάγματά του
κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας των τρούμπαις, κουβάδες, πίθους.
Μέγας ἐκ τούτου αὐθωρεῖ θόρυβος ἐγεννήθη,
κί' ὠφελθέντα εἰσορμῶν ἐντὸς τὰ ἔξω πλήθη.

Καὶ τότε σύγχυσις γλωσσῶν, χειρῶν καὶ θυλακίων,
ἄλλοι ὀρμῶν μέσ' ἔτὸν καπνὸν καὶ μόλις ἀνασαίνουσι,
ἄλλοι συντόμως προσπαθῶν νὰ εῤῥῶσιν τὸ ταμεῖον
καὶ ἄλλοι τοῦ πρωθυπουργοῦ τὰς προσταγὰς προσμῆνουσι.
Κανεὶς δὲν μένει ἄργος, κί' ὁ Καλλιγᾶς ἀκόμα
ρίχνει νερὸ μ' ἓνα σταμνὶ καὶ κουβαλάει χῶμα.

Καὶ ἔγει τι ἀλλόκοτον ἡ λάμψις τῶν ταλλήρων,
καὶ εἶνε πῶς ἐλκυστικὴ τῆς λίρας ἡ αἰθάλη.
καὶ ὁ καπνὸς τῶν μετοχῶν ἀπὸ τῶν παραθύρων
ἔχει γλυκὺ τὸ χρώμα του, δὲν εἶν' ὅπως οἱ ἄλλοι.
Ἐν τούτοις ἡ πυρκαϊὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ παύσῃ
πρὸ τοῦ καὶ τὰ θεμέλια καὶ τὴν αὐλὴν τῆς καύσης...

Ἐπιπῶ καὶ ἦτο ὄνειρον πετῶν εἰς τὸν ἄερα,
τρέχω εὐθὺς ἐστὴν Τράπεζα μετὰ μεγάλου τρόμου,
κονορτὸς ἀντὶ καπνοῦ ὑψοῦτο ἐτὸν αἰθέρα
κί' ἀντὶ χρυσοῦ ὑπὸνομος καταμεσῆς τοῦ δρόμου.
Τοιαύτη εἶνε ἡ ζωὴ, τοιοῦτος εἶν' ὁ βίος,
καὶ χίμαιραι καὶ ὄνειρα κί' ἀπάται αἰωνίως.

GUERRIER